

Рецензія на книгу

VII> 88709 Андрусак І. Зайчикова Книжечка : віршопказки / Іван Андрусак ; Намалюв. Ольга Кузнєцова. – Київ : Фонтан Казок, 2019. – 48 с. : іл.

Як часто ми, дорослі, читаємо дитячі книжки?! Можу сказати по собі, що, зазвичай, це ті книжечки, які ми читаємо нашим маленьким «зайчикам», адже саме так ми зовемо наших маленьких донечок та синочків. Мені випала нагода познайомитися з надзвичайно цікавою та, на мій погляд, незвичною за форматом та змістом книжкою – з віршопказками Івана Андрусяка, адресованими найменшому своєму читачеві. Тримаючи книжечку казок, нестерпно хочеться знову повернутися в далеке й тепле дитинство, де рідний татко розповідатиме про свої дитячі роки. Ці казочки дають нам таку змогу. Це напрочуд сімейна книжечка, яка, на перший погляд, здається написана прозою, проте ж насправді, укладена ритмічною римованою мовою та оздоблена неймовірно ніжними та «пухнастими» ілюстраціями. Сама збірка казок невеличка за змістом, всього 48 сторінок: вступ – звернення Тата Зайчика, 8 оповідань про Зайчикові пригоди, епілог – Колискова для Зайчика. Всі історії сповнені неймовірним теплом та заряджають позитивом. Казочки легкочитабельні та гарно запам'ятовуються, завдяки майстерності римування. Це книга-розповідь тата Зайчика своєму дитяті про ті веселі та безтурботні роки, коли сам був маленьким зайченятком. Про це ми дізнаємося із вступу «Мій Зайчику»:

«Живе у ній веселий Тато Зайчик

Іще зовсім недавно він і сам

Хитрунчик був, мазунчик і пузанчик...

Авжеж – він був маленьким Зайченням!»

Розпочинає книжку «Казочка про Зайчикову знахідку». Ця історія про лінькуватого Зайчення, який знайшов дивне насіння та настільки захопився загадкою, що ж воно таке, як і незчувся та почав вперто трудитися, доглядаючи за насінням. А на осінь отримав винагороду за свою невтомну працю – прекрасні квіти, красі яких неможливо не радіти. І навіть насмішкуваті Лисиця та Вовк, які кепкували із Зайчика, не змогли зіпсувати йому настрої. Та врешті-решт і Лисята, і Вовчата просять у нього квіток на свято 1 вересня. Ця, на перший погляд, проста історія вчить дітей радіти життю, не розчаровуватися неочікуваним результатам, а головне – вчитися радіти простим речам, які навколо нас.

Казка вчить не лінуватися, а старанно трудитися і обов'язково за це буде приємна винагорода.

В другій казці «Порятунок» йдеться про справжню дружбу. Про відважного маленького Зайчика, який в люту хуртовину кинувсь рятувати Їжачка, що потрапив в біду в зимовому лісі. Наш герой не розгубився, залучивши Сороку, яка усіх зве на допомогу, а сам кидає виклик ненажерливому Лису. Відважність маленького Зайчика та згуртованість лісових тварин рятує життя маленького Їжачка. І ця історія, безперечно, вчить діток цінувати справжню дружбу, завжди допомагати товаришам у скруті.

«Сонячний гість» – це третя за змістом казочка, яка розвиває уяву юного читача. Це справді сонячна, неймовірна тепла історія про Зайчика та його побратима – пустотливого Сонячного Зайчика. І знову наш Зайчик вразив своєю добросердечністю, рятуючи свого нового друга від темряви.

В наступній казочці «По лікаря» мова йде про Зайчика, який забуває про своє упереджене ставлення до Вовка, у якого захворіло Вовченя. Адже наш Зайчик завжди прийде на допомогу, незважаючи на всі непорозуміння, які колись були між звірями, він не тримає в собі давні образи, бо він – справжній товариш лісовому побратиму. І хоч як в місті не страшно, там автомобілі, зарозумілі домашні звірі, метушливі люди, Зайчик зможе віднайти лікаря Білу Ворону та врятувати маленького Вовченя.

В казці «Капустяні пригоди» наш юний герой мріє про цвітну капусту. Зайчик звертається за допомогою до Лелеки, який має відлетіти в теплі краї. Зворушлива історія про Зайчика, який чекає на Лелеку, переживає, що всі птахи повернулися, а його Лелеки немає з теплих країв. І коли нарешті він з'являється наш Зайчик не може стримати сліз радості не тому, що нарешті отримав довгоочікуваний подарунок, а тому що дочекався свого товариша живим та неушкодженим.

Казка «Нападник Зайчик» розповідає нам про лісові футбольні пристрасті. Кумедна історія гри у футбол лісових звірів ненароком змальовує образи відомих українських футболістів, імена яких перегукуються з прізвиськами в розповіді – тут і Несмачний, і Мілевський, Ребров та навіть Блохін. Татко такою розповіддю повідає синові про вітчизняних футболістів – зірок українського футболу.

«Зайчикове Різдво» з чудовими ілюстраціями Святого Миколая та сплячого білопухнастого вуханька заворожує таїнством різдвяних свят. Адже напередодні всі дітки чекають чудові подарунки від Святого Миколая, покровителя усіх діточок. А потім вже

починається і підготовка до самого Різдва, прикрашання житла та ялинки, готування святкових блюд. Це історія – розповідь про традиції підготовки до українського Різдва.

В останній та найменшій казочці «Коли тато був маленький» наш головний оповідач ніби прощається з читачем та спонукає батьків розповідати діткам багато добрих, цікавих історій.

І ось, послухавши татові пригоди, малі Зайченята – хлопці та дівчата дрімають... І наостанок наш Зайчик заспіває їм трепетну «Колискову для Зайчика», яка й завершить цю книжечку.

Отака книжечка зворушлива, добра, лагідна за змістом та чудовими малюнками має бути в бібліотечці кожної української родини. Бо такі твори вчать дітей бути дружелюбними, працьовитими, сміливими, відкритими. Прекрасний віршований текст передає усе розмаїття та багатство рідної мови, а значить спонукає і дітей, і батьків шанувати мову, культуру, традиції рідного народу.

Клейнбурд В.О., завідувач сектору Читальних залів відділу обслуговування користувачів
Одеської національної наукової бібліотеки